

Rose Woods

A vámpirok estélye

Rose Woods

A vámpírok estélye

novella

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

PDF ISBN 978-963-387-272-7

adamo books kiadó

A vámpírok estélye

novella

írta: Rose Woods

Berkesné Zombor Anikó

2010.

Maria balsejtelemmel telve készülődött az esti bálra. A nővére, Graciela ötlete volt az egész, és maga sem értette, mi ütött belé, hogy belement ilyen örültségbe. Illetve pontosan tudta: csakis a testvére kedvéért tette meg.

Mindig is ő volt a megfontoltabb kettőjük közül, pedig Graciela volt az idősebb. Ismerte a nővérét, elment volna a bálba egymaga is. Lebeszélni nem tudta, ezért jobbnak látta, ha elkíséri, és gardedámként magukkal viszik a dadájukat is.

Mosolyognia kellett, mikor eszébe jutott a testvére gyerekes öröme, amivel körbeugrándozta a szobát, mikor ő beleegyezett az esti kiruccanásba. Hiába, Gracielát hebehurgia természettel áldotta meg az anyatermészet. Izgatottsága lassanként Mariára is átragadt, miközben a megfelelő ruhát igyekezett kiválasztani, és azon tűnődött, hogyan is fésültesse komornájával a haját.

De még mindig aggasztotta, hogy gyakorlatilag szökésre készülnek.

A szüleik soha nem engedték volna el őket. Szigorú vallásos nevelésben részesítették a lányokat, és ennek nem volt része az álarcos bálokön történő részvétel, főleg nem szülői felügyelet nélkül.

Mivel azonban operába mentek, utána pedig egy baráti házaspár fényűző kastélyában akarták tölteni az este hátralévő részét egy roppant előkelő fogadáson, Graciela jó ötletnek tartotta, hogy ők is szórakozzanak kicsit egy sokkal kevésbé disztíngvált mulatságban.

Egyetlen jó dolognak az egész kalamajkában – amibe Graciela keverte már megint –, az tűnt, hogy jelmezükben akkor sem fogják felismerni őket, ha ismerősökkel futnak össze.

Belenézett az aranyozott keretű tükörbe, és remegő kézzel simított végig a nyakán. Megörült tán, hogy megint engedett Graciela kérdésének? Minden bizonynal. Csakis ez lehet a magyarázat.

Próbálta a körülötte élők szemével nézni önmagát.

Barna haja hosszan, és egyenesen hullott alá a hátára. A komorna hamarosan valami csinos frizurát fésül a dús tincsekből, és közben végig zsémbelni fog amiatt, hogy a fürtök önálló életet élnek, és nem akarnak engedelmeskedni sem hajkefének, sem hajtűnek. És valóban. Alig teszi majd ki a lábát a házból, néhány tincsecske azonnal el fog szabadulni, mintha a fésűt soha nem is ismerte volna.

Édesanyja szerint legfőbb vonzereje a zöld szeme, ami barna hajával és fehér bőrével együtt különleges bájt kölcsönöz az arcának.

– Alacsony vagy, gyermekem, és törékeny. Egyáltalán nem lehet benne biztos egyetlen férfi sem, hogy képes vagy őt örökssel megajándékozni. Legalább a szemed szép. Az arcodra vonzza a tekinteteket – mondogatta mindig az anyja, és azt már csak gondolatban tette hozzá, hogy a csípője helyett, hiszen úrinő ilyen dolgokról soha nem beszél, pláne nem az eladó sorban lévő lányának.

Maria tudta, hogy a szülei szeretik őt is és a testvérét is. Csak az ő társadalmi helyzetükben nem szokás kimutatni az érzelmeiket. Mióta csak az eszét tudta, dadák és szobalányok viselték gondját.

Ránevetett a tükörképére. Inkább idegesen, mint vidáman. Ha az anyja és az apja tudnák, mire készülnek, minden bizonynal gutaütést kapnának. De már késő. Ha egyszer beleegyezett, nem visszakozhat. Muszáj állnia a szavát.